

Fısıldayan ay Fincanı

Yavuz DEMİRKİRAN

Fısıldayan ay Fincanı

Yavuz DEMİRKİRAN

Lily, sıcak açık kahverengi tenli, omuzlarına dökülen dalgalı kestane rengi saçları küçük kırmızı bir kurdeleyle bağlı, meraklı bir kızdı. Yağmurlu bir öğleden sonra, keşfe çıkmak için tozlu çatı katına tırmandı. Eski kutular ve unutulmuş oyuncaklar arasında, üzerine minik pembe güller boyanmış narin bir çay fincanı gördü. Sıradan görünüyordu ama bir şey kalbini pır pır ettirdi.

Lily fincanı dikkatle eline aldı ve kulağına yaklaştırdı. Birden yumuşacık, fısıltılı bir ses duyuldu. "Merhaba Lily," dedi ses. "Seni bekliyordum." Lily şaşkınlıkla nefesini tuttu ve fincanı neredeyse düşürüyordu. "Konuşabiliyor musun?" diye fısıldadı. "Yalnızca dinleyenlere," diye yanıtladı fincan, hafif bir mırıltıyla.

Fincan ilk hikâyesine başladı. "Çok uzun zaman önce, büyük büyükannen Rose'a aittim," diye fısıldadı. Lily'nin zihninde bir görüntü belirdi: koyu kahverengi saçları ensesinde yumuşak bir topuz yapılmış, sıcak kahverengi gözlü, dantel yakalı krem bir bluz ve uzun lavanta rengi bir etek giymiş genç bir kadın. "Beni düğün hediyesi olarak almıştı," dedi fincan. "Her sabah beni parlatır ve büyüteceği aileyi hayal ederdi."

Lily büyülenmişti. "Çay partileri yapar mıydı?" diye sordu. "Ah, evet," diye fısıldadı fincan. "Her pazar beni papatya çayıyla doldurur ve dantel bir örtünün üzerine koyardı. Arkadaşları etrafına toplanır, o da kendi büyükannesinin hikâyelerini anlatırdı. Her kelimeyi dinledim ve içimde güvenle sakladım."

Fincan konuşurken Lily başka bir anı gördü. Büyük büyükanne Rose, artık yaşlanmıştı; fincanı dikkatle yumuşak bir beze sarıp ahşap bir kutuya yerleştirdi. "Beni kızına, büyükannen Margaret'e verdi," dedi fincan. "Margaret'in kısa kıvrıkcık kızıl saçları ve parlak yeşil gözleri vardı, kolayca gülerdi. Bana iyi bakacağına söz verdi."

Fincanın fısıltısı ısındı. "Büyükanne Margaret neşeli ve pratikti. Beyaz önlüklü turkuaz bir elbise ve küçük altın bir madalyon takardı. Beni aile çay partilerinde ve kutlamalarda kullanırdı. Her doğum gününde beni sıcak kakao ile doldurur, üzerine minik marshmallowlar koyardı. Çocuklar kıkırdar, ben de kendimi çok sevilmiş hissederdim."

Lily gülümsedi, büyükannesinin sıcak gülüş çizgilerini hayal etti. "Seni hiç kırdı mı?" diye sordu. "Neredeyse," diye kıkırdadı fincan usulca. "Bir keresinde beni mutfak zeminine düşürdü ama zıpladım ve sadece minik bir çentik oluştu. Beni sıkıca tuttu ve 'Göründüğünden daha güçlüsün, küçük fincan,' dedi. O da öyleydi."

Sonra fincan Lily'ye başka bir anı gösterdi. Büyükanne Margaret, artık yaşlanmıştı; fincanı düz siyah saçları gevşek bir at kuyruğu yapılmış, yumuşak gülümsemeli genç bir kadına uzattı. "Bu senin annen," dedi fincan. "Meşgul ve düşünceliydi, hep işe koşardı ama beni korumayı asla unutmazdı. Beni sakar dirseklerden uzak, yüksek bir rafa koyardı."

Lily'nin annesi, anıda pas rengi örgü bir kazak ve gümüş bir bilezik takıyordu. Fincanın tozunu dikkatle aldı ve rafa geri koydu. "Yanağında küçük bir ben vardı," diye fısıldadı Lily, onu tanıyarak. "Evet," dedi fincan. "Sık sık beni tutar ve kendi hayallerini fısıldardı. Tıpkı Rose'un ve Margaret'in hayallerini sakladığım gibi hepsini sakladım."

Fincanın sesi yumuşadı. "Annen beni sana verdi Lily, konuşabildiğimi bilmese de. Ailemizden sana özel bir şey kalmasını istedi. İşte buradayım, onların bütün hikâyelerini seninle paylaşmaya hazırım." Lily fincanı usulca kucakladı. "Bana daha fazlasını anlatır mısın?" diye sordu. "Her zaman," diye söz verdi fincan.

Tam o sırada Lily'nin annesi aşağıdan seslendi. "Lily, neredesin?" Lily fincanı dikkatle çatı katından aşağı taşıdı. "Anne, bak ne buldum!" dedi. Annesinin gözleri kocaman açıldı. "Bu büyükannemin fincanıydı! Kayboldu sanıyordum. Bulmana çok sevindim." Lily gülümsedi, fincanın sırrını biliyordu.

O akşam Lily ve annesi mutfak masasına oturdular. Lily fincanı tuttu ve dinledi ama fincan sessiz kaldı. Bunun yerine annesi, Büyük büyükanne Rose ve Büyükanne Margaret hakkında hikâyeler anlattı. Lily, fincanın büyüsünün annesinin sözlerine geçtiğini fark etti. "Fincan bana onları anlattı," dedi Lily usulca. Annesi şaşırdı, sonra gülümsedi.

O günden sonra Lily fincanı yatağının yanındaki komodinde tuttu. Sık sık onu tutup dinledi ve bazen fincan ona ailesiyle ilgili yeni hikâyeler fısıldadı. Sıradan şeylerin bile değerli bir geçmişi saklayabileceğini öğrendi. Dikkatle dinleyerek ailesinin geçmişini bambaşka bir şekilde keşfetti.

Lily fincanın hikâyelerini okuldaki arkadaşlarıyla paylaşmaya başladı. Onlara Büyük büyükanne Rose'un düğününü ve Büyükanne Margaret'in çay partilerini anlattı. Arkadaşları hayret etti. "Senin fincanın büyü!" dediler. Lily başını salladı. "Sadece fincan değil," dedi. "İçindeki hikâyeler ve sevgi."

Bir gün Lily'nin annesi ona küçük bir defter verdi. "Fincanın sana anlattığı bütün hikâyeleri yazalım," dedi. "Sonra onları bütün aileyle paylaşabiliriz." Lily hevesle yazdı ve fincan masada oturdu, sessiz bir gururla parlıyordu. Birlikte, nesiller boyu sürececek bir aile hazinesi yarattılar.

Yatmadan önce Lily fincanı tuttu ve fısıldadı: "Hikâyeler için teşekkürler." Fincan da fısıldayarak yanıt verdi: "Dinlediğin için teşekkürler." Lily gülümsedi ve fincanı usulca komodinine koydu. Sıradan nesnelerin anlamlı geçmişler taşıdığını ve dinleyerek kendi ailesinde büyü bulduğunu biliyordu. Fincanın fısıltıları sonsuza dek onunla kalacaktı.